

Sygn. akt **XI Ka 7/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2019 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Artur Achrymowicz

Protokolant Julia Biegaj

przy udziale Prokuratora Adama Hunka

po rozpoznaniu dnia 19 lutego 2019 roku

sprawy R. W. syna M. i J. z domu K. ur. (...) w P.

oskarżonego o czyn z art. 209 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim z dnia 21 września 2018 roku sygn. akt. II K 333/18

1. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania odwoławczego w kwocie 140 (sto czterdzieści) złotych.

Artur Achrymowicz

XI Ka 7/19

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy uznał oskarżonego za winnego przestępstwa z art. 209 § 1 K.k. i wymierzył mu za nie 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Obrońca, stawiając zarzut obrazu art. 4 § 1 K.k. przez zastosowanie art. 209 § 1 K.k. w aktualnym brzmieniu, mimo objęcia przestępstwem okresu sprzed nowelizacji, wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzut jest skonstruowany wadliwie.

Skoro bowiem Sąd Rejonowy stwierdził: „Ponieważ czyn zakończył się w lutym 2018 r. nie było podstaw do analizowania /.../ art. 4 § 1 K.k.” (k. 79), to w ogóle nie można mówić o obrazie wymienionego przepisu, lecz art. 6 § 1 K.k., bowiem to on wskazuje kryteria ustalenia czasu popełnienia przestępstwa.

Dopiero odmienna (w istocie postulowana przez Skarżącego) wykładnia art. 6 § 1 K.k. nakazywałaby zastosowanie art. 4 § 1 K.k. tj. dokonanie analizy „względności” konkurujących ustaw.

Co do zasady natomiast o obrazie prawa materialnego można by mówić w razie zastosowania przez Sąd I instancji wykładni błędnej, a nie jedynie niekorzystnej z punktu widzenia interesów, czy oczekiwań strony. Naruszenie prawa

nie wchodzi w grę, gdy interpretacja jest metodologicznie poprawna, a jest jedną z co najmniej dwóch możliwych, dopuszczalnych i uprawnionych.

Tym bardziej do obrazu art. 4 § 1 K.k. ani art. 6 § 1 K.k. (o tym drugim, choć ma zasadnicze znaczenie, Skarżący w ogóle nie wspomina) nie doszło w sprawie niniejszej, gdyż Sąd Rejonowy zastosował wykładnię nie tylko dopuszczalną, ale wręcz zdecydowanie dominującą w orzecznictwie sądów powszechnych oraz SN (pogląd cytowany w apelacji na k. 83v in fine jest tyleż oryginalny, co raczej odosobniony).

Niezależnie zaś od powyższego, wskazać wypada, iż nie sposób odmówić zachowaniu oskarżonego uporczywości, stanowiącej uprzednio znamię przestępstwa z art. 209 § 1 K.k., skoro uchylanie się od obowiązku trwało od lipca 2015 r. a zatem – w dacie wejścia w życie nowelizacji – już od blisko 2 lat.

Notabene nawet, gdyby:

- 1) hipotetycznie podzielić cytowany w uzasadnieniu apelacji pogląd co do interpretacji art. 6 § 1 K.k. a w konsekwencji – zaistnienia podstawy faktycznej do zastosowania art. 4 § 1 K.k.
- 2) uznać (bezpodstawnie w świetle ujawnionych w sprawie okoliczności), że nie zachodziła przesłanka uporczywości; powodowałyby to jedynie konieczność wyeliminowania z opisu przestępstwa okresu sprzed nowelizacji art. 209 K.k., lecz nie stałoby na przeszkodzie skazaniu za uchylanie się od alimentacji w pozostałym, liczącym blisko 8 miesięcy, okresie.

Nawet takie rozstrzygnięcie nie wymagałoby jednak w żadnym razie wnioskowanego (zresztą bez jakiegokolwiek motywacji) uchylecia wyroku.

W tym stanie rzeczy, mając przy tym na względzie, iż w tej sytuacji, zgodnie z art. 636 § 1 K.p.k., spowodowane wniesieniem niezasadnej apelacji koszty postępowania odwoławczego, tj. opłata i wydatki Skarbu Państwa w postaci ryczałtu za doręczenia, obciążają oskarżonego, Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.

Artur Achrymowicz